అగాధపుటంచున....

నాకు చిన్నప్పట్నించీ, అంటే సరిగ్గా వూహ తెలియకముందునుంచి, కూడా ఆత్మహత్య అంటే ఒక రకమైన భయభక్తులు, ప్రేమాదరాలు వుండేవి. దీనికికారణం నేను సరిగాచెప్పలేను. కాని బహుశా ఒకటైయుంటుంది. చిన్నతనంలో మనకి జీవితం అంటే అపేక్ష చాలాయెక్కువ. నిజంగా జీవితాన్ని సంపూర్ణంగా హత్తుకొని అనుభవించగలిగే చిన్నతనంలోనే అలాంటి జీవితాన్ని యెవడైనా స్వేచ్ఛగా తృణీకరించాడంటే వాడిని ఒక రకంగా గొప్పవాడినిగా యెంచటం సహజం. కాని రానురాను నాకు ఆత్మహత్యమీద యీ గౌరవంపోయింది. ఆత్మహత్య చేసుకొనే వాళ్ళ వుద్దేశ్యాలు నేను అనుకొన్నంత మహత్తరమైనవి కావేమోననే అనుమానం కలుగసాగింది. భర్తతో పోట్లాడి చెరువులో దూకి చనిపోయిన భార్య, పరీక్షతప్పి రైలు కింద తలదూర్చిన విద్యార్థి కడుపునొప్పిని భరించలేక విషంపుచ్చుకున్న ముసలాయన వీళ్ళందరూ నిజంగా ఘనకార్యంచేసినవాళ్లేనా అని నేను ప్రశ్నించుకొనేవాణ్ణి. కాని ఆత్మహత్యల్లో అన్నికేసులూ యిలాంటివికావు.

కొన్నిసంవత్సరాలక్రితం నేను వార్తాపత్రికల్లో ఒక వార్త చదివాను. అది విభిన్న జాతి మతాలకుచెందిన నిరాశప్రేమికుల విషాదాంత గాథ. సంఘాన్ని తల్లిదండ్రులను తదితర బాహ్యప్రాపంచిక శక్తులను చూచి వెఱ పొందిన యిద్దరు ప్రేమికులు మద్రాసు నగరంలో ఒక హోటలు కిరాయి గదిలో కలుసుకొన్నారు. వాళ్ళిద్దరు యిదివరకే ఒక నిశ్చయానికి వచ్చియున్నారు. ఆరాత్రి వారు యెంతో కులాసాగా విందుకుడిచి ఆ పవిత్రావసరంలో సోమపానంగూడా చేశారు. నూతన వధూవరుల్లాగా చక్కగా అలంకరించుకున్నారు. ఇదివరకు వందలమందికి ఆశ్రయమిచ్చిన ఆ హోటలు పక్కనువాళ్ళు గులాబీ పూలతో కప్పివేశారు. ఆరాత్రి వాళ్ళు యేం మాట్లాడారో యేం ఆలోచించారో వూహించడం చాలాకష్టం. జీవితకాలమంతటిలో పొందవలసిన అనుభవాన్ని అనుభూతిని కొద్ది నిముషాల్లో యిమడ్చగలగటం, సంవత్సరాల ఆవేశాన్ని కొద్దిక్షణాల్లో కూడగట్టగలగటం, ప్రాపంచికవిషయాల జంజాటంలోనుంచి సారాన్ని గ్రహించి తుక్కును వదలివేయగలగటం, యివన్నీ ప్రతివొక్కడికీ తటస్థించవు. సాధారణ జీవితం జననమరణాల ఆహారమై ధనాల చేతి పరిశ్రమలాగ తేలికగా వెళ్ళిపోతూవుంటుంది. తుఫానువేగాన్నీ హాలాహలంచేదునీ అగ్నిపర్వత గర్భంలోని వుష్ణతనూ మనం అంచనావేసే పరిస్థితి యెప్పుడో

'బైరాగి'

గాని రాదు. ఆ ప్రేమికులిద్దరికీ యీ గొప్ప అదృష్టంపట్టింది. వాళ్ళ అంతిమక్షణాలు మానవుని అమరత్వంలో అచంచలమైన విశ్వాసంతోనే గడిచిపోయాయని అనుకొంటాను. రెండవరోజు ప్రొద్దునపూట హోటలు యజమానికి తలనొప్పి, పోలీసు వాళ్ళకి చేతినిండాపని, మర్యాదస్థులయిన వారి బంధువులకు తలవంపులు మిగిలాయి. పత్రికలవారు మాత్రం బాగా వుపయోగించుకున్నారు, యీవార్తను. ఈపైనుదహరించిన కేసులో ఒక రకమయిన అందంలేకపోలేదు. పూర్వపు నవలారచయితలైతే యిలాంటి ఘట్టాలను యెంతో సజీవంగా సహానుభూతితో చిత్రించివుండేవాళ్ళు. కాని నేటి ప్రపంచంలో యెక్కువమంది యిలాంటి వార్తలువింటే నవ్వటమో హేళనగా తలవూపడమో జరుగుతుంది. నామట్టుకు నేను అది ఆ ప్రేమికుల పిరికితనమని నిందించాను. ఇవ్వాళగూడ నేను నలుగురిలో మాట్లాడవలసివస్తే అది పిరికితనమనే అంటాను. నాలాగాకాక మరికొంతమంది దీనికి ఆర్థికరాజనైతిక కారణాలుకూడా వెతకగలరు. వారివాదన సబబుగానేవుంటుంది. ఫలానాపరిస్థితుల్లో ఫలానా మనస్తత్వంగలిగిన వాళ్ళు గనక వారు ఫలానావిధంగా ప్రవర్తించారు అని అంటారు యీ మహాశయులు. వీరు మానవజీవితాన్ని గణితసూత్రాలుగా ప్రతిపాదించగలరు. వీరిదృష్టిలో మానవుని యింద్రియానుభవాలన్నీ రాసాయనిక పరివర్తనాలవలన కలుగుతాయి. వీరు యెంతటి గడ్డుసమస్యనయినా పాఠ్యగ్రంథాల ననుసరించి యిట్టె పరిష్కరించి వేయగలరు. ఇలాంటివారికి ఆత్మహత్య యెప్పుడూ ఒక సిగ్గుపడవలసిన విషయంగా కనిపిస్తుంది.

నాకుపద్దెనిమిదిపందొమ్మిదియేండ్లున్నపుడు తర్కబుద్ధిలో అచలమైన విశ్వాసంవుండేది. అప్పుడు తర్కించందే యేవిషయాన్నీ అంగీకరించేవాణ్ణికాదు. ప్రతిదానికి కార్యకారణ సంబంధం వెతికేవాణ్ణి. ప్రపంచ వ్యవహారాలన్నిటినీ యేదో ఒక సిద్ధాంతంలో యిముడ్చుకోవాలని చూసేవాణ్ణి. అలా యిమడనివాటిని బెజ్జములోపట్టని మరమేకులాగ అవతల పారవేసేవాణ్ణి. అప్పుడప్పుడు నామనస్సు యెదురుప్రశ్నలు వేసేది. కాని దాన్ని యెలాగోలా సమాధానపర్చేవాణ్ణి. ప్రపంచాన్నంతటినీ ఒక సువ్యవస్థితమయిన సామ్రాజ్యంలాగ సంభావించే యీ అలవాటు కొత్తదిగాదు. నాకంటేముందు యెంతమంది దీనివల్ల బాధపడ్డారో? ఆరోజుల్లో నాప్రశ్నలకు విసిగిన పండితులు నన్ను వితండవాది అనేవాళ్ళు. పామరులు రెట్టమతస్థులనేవాళ్ళు. అప్పుడు నేను చాలయెక్కువగా వాగుతూండేవాడి నన్నమాట నిజం. ఆరోజుల్లో నాకు ఆత్మహత్య అర్థంఅయ్యేదికాదు. నిర్హేతుకంగా కనిపించిన ప్రతిదాన్ని శంకించేవాణ్ణి. తనకర్థంగానిదాన్ని దూషించటం మానవసహజం గదా? అందువల్ల నేను అలాగే చేసేవాణ్ణి. అప్పుడు నేను యిలా తర్కించుకునేవాణ్ణి: "బ్రతకటంవల్ల యేంలాభం అని అంటున్నావు నిజమేకావచ్చు. కాని చావటంవల్ల మాత్రం యేంలాభంవుంది? అందువల్ల బ్రతకటమే మంచిది." అప్పుడు నేను యిది లాభనష్టాలకు సంబంధించిన విషయంకాదని గ్రహించలేకపోయాను.

"ముద్దాయివీరయ్య సోమయ్యగొంతు పిసుకుతున్నప్పుడు మీ రేం చేస్తున్నారు?"
"నన్ను సాక్ష్యంవేసుకుంటారని భయంవేసి కళ్లుమూసుకున్నాను సార్!"

కాని తరువాత తరువాత నాదృక్పథం మారింది. ఇది యెలామారిందో నేను చెప్ప లేను. బహుశా నేను బొమ్మను తలకిందులు చేసి చూడటం నేర్చుకొని వుంటాను. నేను నిరాశావాదిని అయ్యానని మీరంటారేమో. కాని యిది నిజంకాదు. నేను పూర్వం యెలాగున్నానో యిప్పుడూ అలాగే వున్నాను. నాలో పెద్దమార్పేమీ లేదు. పూర్వం నేను యేరీతిని ఆలోచించేవాడినో ఆదేమాదిరిగా యిప్పుడూ ఆలోచిస్తున్నాను. నాలోవచ్చిన మార్పేమన్నావుంటే అది క్రమాగతమయిన వికాసంలాంటిదే. నాలో అంతర్విప్లవాలేమీ జరుగలేదు. కాని ఒకటిమాత్రం నిజం. నాకిప్పుడు హేతువాదంలో పూర్వంవున్నంత సమగ్రమైన విశ్వాసంలేదు. అంతే నా కిప్పుడు ప్రకృతినియమాల్లో నమ్మకం పోయిందనిగాని లేక సూర్యుడు తూర్పునగాక పడమరనగూడా వుదయించవచ్చుననే అనుమానం గలిగిందనిగాని కాదు. పురాతనపు తర్కబుద్ధి యిప్పుడుకూడా అన్నివిషయాల్లో పనిచేస్తూనేవున్నది. రాచకీయాలూ, ఆర్థిక సంబంధాలూ, కొరియాయుద్ధం, నైతికపు విలువలు వీటినిగురించి మాటాడేటప్పుడు నేను యిదివరకెలా తర్కసమ్మతంగా వుండే వాడినో యిప్పుడూ అలాగేవుంటున్నాను. కాని యీతర్కం అన్నిచోట్లా, ముఖ్యంగా మానవజాతితో.వైయ్యక్తిక సంపర్కం కలిగిన చోట్ల, పనిచేయటంలేదు. అలాంటి పనిచేయని చోటులలో ఆత్మహత్య ఒకటి. అంటే ఒకప్పుడు నా తర్కంతో యీ చిక్కుల్ని

విశమర్చగలిగి వుండేవాణ్ణనికాదు. తేడా యేమిటంటే అప్పుడు నేను నావోటమిని వొప్పుకొనేవాణ్ణికాదు, యిప్పుడు ఒప్పుకొం టున్నాను. పూర్వం మాదిరిగా నేను నా తలకుమించిన సమస్య వచ్చిపడ్డప్పుడు కండ్లుమూసుకొని తప్పుకుపోవాలని చూడటం లేదు. నేనిప్పుడు ధైర్యంగా దానికేసి చూస్తున్నాను. జీవితం విచిత్రమయినది. మృత్యువుకూడా విచిత్రమయినదే. ఈ రెండింటిలో యేది యెక్కువ విచిత్రమయి నదో చెప్పగలగటం చాలాకష్టం. ఆమాట కొస్తే యేది మృత్యువో యేది జీవితమో చెప్పటమే కష్టం. జీవితం మృత్యువులో వికసిస్తుంది. మృత్యువు జీవితంలో వాడి పోతుంది. మెరుపుమెరిసేముందు చీకటి. మెరుపు మెరిసింతరువాత చీకటి. దానినే మనం రెండుచీకట్లమధ్య మెరుపనిగాని, రెండుమెరుపులమధ్య చీకటి అనిగాని అనొచ్చు. లెఖ్కలేనన్ని అంకెలుగలిగిన యీగొలుసుకి యెక్కడ మొదలో యెక్కడ ఆఖరో చెప్పటంకష్టం. కోట్లకొలది క్షణాలతో అనంతమయిన కాలావధి నిర్మించబడింది. కాని ఒక్కొక్క క్షణంలోనే ఒక్కొక్క అనంతంవున్నది. ఈవిధంగా పూలతోటలో వున్న వందలకొలది పూలల్లో ఒక్కొక్క దానిలో ఒక్కొక్క పూలదోటవున్నది. ప్రతి మనిషి తనకితాను మొదలు, తనకితాను చివర. ప్రతిమనిషీ ఒకసృష్టి. ఒకప్రళయం. ఆద్యంతాలులేని జీవితపు నవలలో ఒక్కొక్క పరిచ్ఛేదం. ఒక్కొక్క స్వయం సంపూర్ణ మయిన కథ. దాని పుటికి కదేకారణం. ఈ విధంగా కన్నులు మిరుమిట్లుగొలిపే మెరుపూ, కాటుకవరదలా కమ్ముకొనే చీకటీ, ఆకాశ సముద్రంలో తరంగాలు. ఇదిబుడగ. ఇది నురుగు. ఇది యెక్కడినుంచి బయలు దేరిందో యెందుకు బయలుదేరిందో యెవడు చెప్తాడు? తరంగాలులేచి పడిపోతాయి. తుపానులేచి ఆగిపోతుంది. కాని సముద్రం అలాగే వుంటుంది. అదేవిధంగా జనన మరణాలను అధిగమించిన శక్తివొకటి వుం టుందని కొంతమంది అంటారు. నాకు తెలియదు. ఇందువలన నేనిది నమ్మలేను. నాకు పునర్జన్మలో నమ్మకంలేదు. కాని నాచైతన్యం నాతోబాటు అంతమొందుతుందని నేను ఆలోచించలేక పోతున్నాను. ఏదోవొక రూపంలో అమరత్వంఅనేది వుంటుందనే ఆశ మానవజాతిని యెప్పుడూ పీడిస్తూనే వుంటుంది. ఎందువల్లనంటే మనక్రియా కలాపాలుగాని, తత్సంబంధమయిన ప్రతి క్రియలుగాని మనతోబాటే అంతమొందితే యిక యీ జంజాటంఅంతా యెందుకు? దైహికానందంతో అసంతృప్తిచెందేవాడికి జీవితంలో కోరతగింది చాలాతక్కువ. ఒక 60 సంవత్సరాల్లో నేననేది లేకుండాపోయి నపుడు నాకుసంబంధించిన ఋజువు ప్రపం చంలో యేమి మిగిలివుంటుంది? ఒకవేళ మిగిలివున్నా దానివలన నాకువచ్చే లాభం యేమిటి? ఈదృష్టితోచూస్తే జీవితసంఘర్షణ అనవసరంకాదా? ఆవేశాల అగ్నిలో కాలి పొయ్యే మానవుని ఆత్మకు శాంతియెక్కడ? అలాంటి శాంతివుండే ఆశకూడాలేనపుడు నిశ్శబ్దంగా చీకటిలో చెరిగిపోవటమే మంచిది

పంతులు:- అరే, నువ్వొక్కడివే యిన్నితప్పు లెలాచేశావో నాకు ఆశ్చర్యంగావుంది.

విద్యార్థి:- నేనొక్కణ్ణీకాదుసార్! మా అన్నయ్యా, నాయనాకూడా చేశారు.

కాదా? ఈవిధమయిన ఆలోచనలు అన్నీ ఒకేదిక్కుకి సంకేతంచేస్తాయి.

కాని నాచైతన్యం నాతోబాటే ఆఖరా? నే ననుభవించిన సుఖదుఃఖాల్లో నావెలుగుచీకట్లలో నా హృదయంలో రేగినతుపానులో, వరదల్లో, భూకంపాల్లో చివరకు శేషంయేమీ మిగలదా? నన్ను తృణాలాగా తోసుకెళ్తున్న యీ కాలప్రవాహం యెక్కడకు తీసుకెళ్లివదుల్తుంది? నాకుముక్తియెక్కడ? నేను యీజన్మలో ఆచరించిన కర్మలు నాతోబాటే ఆఖరయితే నేను పుణ్యంచేస్తేనేం? పాపంచేస్తేనేం? ఏదిచేసినా ఒకటె కాదా? అందుకనే మానవులు యింతమంది దేవతలను, యిన్నిమతాలను సృష్టించుకొన్నారు. ఏదోవొకరూపంతో మృత్యువు తరువాత గూడా తనుమిగిలి వుంటానని ప్రతివొక్కడూ తనను తాను నమ్మించుకోజూస్తాడు. కొంతమంది ఐహికాదర్శాల్లో తమయొక్క యీ స్వప్నాన్ని సఫలం చేసుకోవాలని చూస్తారు. కాని వీటివేటిల్లోనూ నమ్మకం లేనపుడు ఆత్మహత్యవొక్కటే శరణ్యం. తనకు మించిన శక్తిసిగుర్తించి పరాజయం అంగీకరించటమే ఆత్మహత్య. కూడికలు తీసివేతలు అన్నీ అయిపోయి శేషంగామిగిలినశూన్యమే ఆత్మహత్య.

* * *

కాలప్రవాహంతో స్వేచ్ఛగా మునిగి కనపడకుండా పోయినవారిని నేను యిప్పుడు

నిందించపోవటంలేదు. వారిని నిందించడానికి నేనెవరిని? జీవితం సిద్ధాంతాల బంధనాల నన్నింటినీ ధిక్కరిస్తుంది. ప్రతివొక్కరికీ వొక్కరూపంలో సాక్షాత్కరిస్తుంది. వారు తమత్రోవతాము చూచుకొన్నారు. నేను వారిని పిరికిపందలని యేలా అనేది? మసరిక్, మైకోవస్కీ, ఎసినిన్ యింకా యెంతోమంది మహానుభావులు యీత్రోవను నడిచారు. మానవ ప్రయత్నాల వ్యర్థత్వాన్ని గుర్తించిన నాడు వారినీ అఘాతంలో దూకకుండా అడ్డగలిగినశక్తియేది? వారు అకస్మాత్తుగా త్రోవ మలుపులో మాయమయ్యారు. వాళ్లనెందుకు ఆపాలి?

నాకు మానవుని సంపూర్ణ స్వాతంత్ర్యంలో నమ్మకంవున్నది. అతడు తన అదృష్టానికి తానే అధినేత. అతడు తనను యేరూపంలో కావాలంటే ఆరూపంలో నిర్మించుకోగలడు. అతడు తన జననమరణాలనుకూడా శాసించగలడు. చైతన్యం వున్నంతవరకూ అతడు తన ప్రపంచాన్ని తానే నిర్మించుకుంటాడు. అలాగే నాశనంకూడా చేసుకుంటాడు. అతడు యివ్వాళవున్నరూపం కావాలని కోరితెచ్చుకున్నదే. దానికొరకతడు యెవ్వరినీ దూషించి ప్రయోజనంలేదు. అతడు తనకర్మలన్నిటికి తానే పూర్తిబాధ్యత వహిస్తాడు. అగాధంలో దూకినవారు కావాలనే అలా చేశారు. అందువల్ల వారితో నాకు పేచీలేదు. ఏదో ఆదర్శంకొరకు ప్రాణాలర్పించినవాళ్లు తగినపనేచేశారు. ఏ ఆదర్శం లేకుండా ప్రాణాలర్పించినవాళ్లుగూడా మంచిపనేచేశారు. ఏదో ఒక ఆదర్శంవుండటం మంచిదే కాని యే ఆదర్శం లేకపోవటంకూడా మంచిదే. వాస్తవ మేమిటంటే యేదిమంచిదో యేది చెడ్డదో యెవరికి వారే నిర్ణయించుకోవాలి.

ఇప్పుడు పగలు తొమ్మిదింపావు అవుతుంది. కొద్దిగామబ్బు పట్టినట్టుగావున్నది. కాని యివి కురిసిపోయ్యేమబ్బులు కావు. నేను నాగదిలో కుర్చీలో కూర్చునిరాస్తున్నాను. కిందయెక్కడో పనిచేస్తున్నయంత్రాలు నా ఆలోచనకు తాళం వేస్తున్నవి. గాలిచల్లగావున్నది. చెట్లుపచ్చగా వున్నవి. నేను బయటికిచూచినప్పుడు జీవితం నృత్యంలాగా గానంలాగా ఆనందతరంగాల్లా కనిపిస్తూవుంది. వందలకొలది వేలకొలది యిళ్ళల్లో యెక్కడో పిల్లలాడుకుంటున్నారు. పెద్దవాళ్లు యెవరిపనులు వారే చేసుకుంటున్నారు. చప్పట్లు, యీలలు, నవ్వులు, యేడ్పులు, వేలకొలది భావాలు వెలిబుచ్చటానికి, వేలకొలది శబ్దాలు గాలిలోకలుస్తున్నవి. ఈవిశాల మహీతలం చక్కలిగింతలు తగిలిన శరీరంలాగావున్నది. నేను వొంటరిగావున్నాను. అయినప్పటికీ నాచుట్టూ సముద్రాల అవతలా యివతలా అనేక ఖండాల్లో నాలాటివారు, కోట్లకొలది జీవిస్తున్నారు. వారు జీవిస్తున్నారనే భావములో నాజీవితంకూడా యిమిడివుంది. ఈ అనంత గ్రహాదులను, సూర్యచంద్రాదులను, వుదయాస్తమయాల హేమంతవసంతాల ప్రకృతి నియమాలను నేను నిర్మించలేదు. అయినా యీక్షణం వాటిని నేనే నిర్మించినట్టు భావిస్తున్నాను. నాహృదయం ఒక తీవ్రమయిన ఆవేశపువరదతో నిండిపోతుంది. ఇది పరమానందంకావచ్చు. ఇది చరమ యాతన కావచ్చు. రెండింటి అనుభవం వొక్కలాగే కనిపిస్తుంది. కణకణలాడే అగ్నికణాలను ముట్టుకున్నా, చల్లని మంచుగడ్డనుముట్టుకున్నా

వొకేరకమైనభావం కలుగుతుంది. కారణాలు వెతకనక్కరలేదు. కావలసిందల్లా ఆ అనుభవం. ఇదిజీవితంకావచ్చు ఇదిమృత్యువు కావచ్చు. కానియీక్షణం నేను జీవిస్తున్నానన్న విషయం నాకుతెలుసు.

ఈ ఆవేదనను వర్ణించటంయెలాగ? ఇది యెక్కడనుండి వస్తుందో చెప్పడంకష్టం. దీనికి కారణం నాకు తెలియదు, సూర్యునిస్వర్ణకాంతిలో నిశ్చింతగా ఆడుకుంటున్న పసిపాపలను చూచినప్పుడో, ముసలమ్మ బోసినోటిమీద చిరునవ్వులు చూచినప్పుడో, హిమగిరిశిఖరాల స్వచ్ఛధావళ్యాన్ని గుర్తుకుతెచ్చుకున్నప్పుడో, వెన్నెల రాత్రులలో తాజ్‌మహల్‌ని తలుచుకున్నప్పుడో, ప్రియురాలి కన్నుల నీలిలోతుల్లోకి తొంగిచూచినప్పుడో, చక్కని కవిత్వం చదివినప్పుడో, గుండెలను కలచివేసే పాటవిన్నప్పుడో, యెప్పుడో అకస్మాత్తుగా యీ అనుభవం నిన్ను చుట్టుముట్టి వుక్కిరిబిక్కిరి చేస్తుంది. నేటితో జీవితసారం గ్రహించినట్టనుకుంటావు. ఇకనీకు జీవించాలని కోరికవుండదు. ఆ వొక్కక్షణం నీవు జీవనమరణాలను ఒకేకంటి అద్దమునుంచి చూచావు. చీకటిలో మెరుపుమెరసిన క్షణం అదే. జీవితంఅంటే యేమిటో నీవిప్పుడు తెలుసుకున్నావు. నీకు సంపూర్ణమయిన తృప్తికలిగింది. మెరుస్తూ తడిగావున్న కళ్ళతో నీవు తిరిగి ప్రపంచాన్ని చూచినప్పుడు అది పూర్వంమాదిరిగా వుండదు. అదే అగాధపు అంచున వున్న క్షణం.

ఇంకా యేమిటికావాలి నీకు? నీవు చూడవలసింది చూచింతరువాత నీకు కావలసింది అయింతరువాత యింకాయెందుకు బతకాలనుకుంటావు? "నిద్ర, కలలు, అక్కడే వున్నది గమ్మత్తు అంతా. నీవు ఈ నశ్వరరూపాన్ని త్యజించిన తరువాత శాశ్వత నిద్రలో యేమి కలలు గంటావో యెవడికి తెలుసు?" అనుమానించకు. నిద్రపో, నీఆత్మ రోజాపూలవాసనలాగ అదృశ్యమయి గాలిలో తేలిపోతుంది. ఒక అపరిచితమయిన స్టేషనులో అప్పుడే రైలునుంచి దిగినట్టుగా వుంటుందినీకు. నీకు యే సాహసకృత్యాలు తటస్థిస్తాయో యెలాతెలుసు? నిర్భయంగా నిద్రపో. నీ పక్క తెల్లగా శుభ్రంగా వున్నది. పక్కన పుష్పపాత్రలు, రంగురంగుల పూలున్నాయి. తెల్లని దుప్పటి కప్పుకో. నీ అలసినశరీరంలో ఒక రకమైన వెచ్చదనం ప్రాకుతుంది. నీవు నిశ్శబ్దంగా చిన్న అలలమీద తేలిపోయే వినోదనౌకలా నీకు తెలియకుండానే అనంత వినీలసాగరంలో ప్రవేశిస్తావు. అక్కడే అన్నిత్రోవలూ కలుసుకుంటాయి.